

[Jes Lunde]

tedel af disse penge, der investeres, og i 1987 kan vi se at regeringen oven i købet selv regner med, at investeringerne vil falde reelt med 5 pct. Resten af alle de mange penge er blevet lagt på kistebunden eller sat i øget forbrug.

Her har vi en af de afgørende forklaringer på Schlüterregeringens fallit i den økonomiske politik, og måske er den sandhed begyndt at dæmre, ikke blot for de borgerlige aviser, men også for regeringen selv. I alt fald fik vi for godt en uge siden den symboliske kartoffelkur, som skulle gribe ind over for overforbruget, men også her lykkedes det for regeringen med stor træfsikkerhed at friholde sine egne kernevælgere. Der blev ikke krummet et hår på hovedet af de selvstændige og deres rigelige forbrugsmuligheder. Folk med rørlig formue gik også fri. Og især lønmodtagere og lejere sad tilbage med smerten. Forargeligt, men åbenbart uafvendeligt på denne side af et folketingsvalg.

Jeg vil også gerne kommentere udviklingen i beskæftigelsen, som de Konservative klynger sig til som et halmstrå, når kritikken af den økonomiske politik går dem for meget på nerverne.

Det er rigtigt, at arbejdsløsheden er faldet fra 260.000 ved regeringens tiltræden til 220.000 i dag, og det er også rigtigt, at dette dækker over en større positiv bevægelse, end tallene antyder, men så er alt også sagt. Næste år forudsiger alle en stigende arbejdsløshed, ja, selv finansministeren regner med det. Ledigheden er fastfrosset på et uanstændigt højt niveau, som skaber en grundlæggende utryghed i store dele af samfundet. Når de Konservative prøver at fiksfakse ledigheden ned på et lavere tal, burde man i virkeligheden gå den modsatte vej. Ledighedstallet dækker nemlig over, at omkring 700.000 mennesker i løbet af et år er arbejdsløse i kortere tid, bl.a. på grund af arbejdsgivernes misbrug af dagpengesystemet med hyppige hjemsendelser, for nogles vedkommende også i længere tid. De 220.000 er en omregning til helårsledige.

Stillet over for disse kendsgerninger kunne man vente, at der i regeringens forslag til finanslov for 1987 var en vilje til markant nytænkning, men nej, håbet slukkes endnu en gang, regeringen magter ikke ret meget andet end at videreføre de sidste 4 års poli-

tik. Vi ser endnu en gang fra regeringens hånd en finanslov med klar social slagside.

På indtægtssiden er det væsentligt at bemærke, at velhavende grupper i samfundet stadig slipper fri for at bidrage, skattefri kursgevinster på aktier stadig kan florere, formueskatten er minimal og beskatningen af afkast af kapitalen nedsættes som følge af skattereformen til 50 pct., samtidig med at beskatningen af de højeste indkomster sænkes fra 73 til 68 pct.

Omvendt er der ikke meget at hente for lavindkomstgrupperne, der i fuldt omfang rammes af de finanspolitiske stramninger, regeringen har foretaget i løbet af 1986. Energiafgifter uden sociale kompensationer rammer f.eks. hårdest hos de dårligst stillede, fordi nødvendige udgifter til opvarmning nu engang udgør en større andel af budgettet her end hos de mere velaflagte.

I den helt anden ende af billedet ser vi, at A. P. Møller kun skal bidrage beskedent med afgifter af olie- og gasindvindingen i Nordsøen på grund af faldende internationale oliepriser. Her finder regeringen det åbenbart rimeligt at kompensere.

Jo, det fordelingspolitiske indhold af regeringens politik skal ingen være i tvivl om: her tages fra de fattige og gives til de rige.

På udgiftssiden holdes staten stadig i stramme nulvæksttøjler. Det betyder, at enhver forbedring er opvejet af besparelser andre steder på budgettet. Drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet er på 193 mia. kr. mod 185,4 mia. kr. i 1986, fordi der nu budgetteres i løbende priser. Allerede her ses stramheden i budgetlægningen, idet der prismæssigt kun er budgetteret med en stigning på 5 pct., der skal dække forskellen mellem finansloven i 1986, budgetteret i januar 1985-priser, og i 1987, budgetteret i 1987-priser, med andre ord 5 pct. til dækning af 2-3 års pris- og lønudvikling.

Dette siger lidt om, at regeringen ikke har budgetteret med mange øre til imødekomme af de offentligt ansattes krav ved forårets overenskomstforhandlinger. Mon ikke vi kan forvente en stribe ændringsforslag fra finansministeren på dette punkt i årets løb? Ét er jo allerede på vej ifølge budgetoversigten fra oktober 1986. Både hr. Erhard Jakobsen og hr. Niels Helveg Petersen har jo stillet de offentligt ansatte lønstigninger i udsigt, og man må spørge sig selv, hvordan det harmo-